

ficere det hele Forfatningsforhold, hvad jeg troer har en ligesaa stor Betydning for det hele Folk som Sjærligheden til Grundloven af 5te Juni 1849.

Madsen: Naaget det ikke er tvivlsomt, hvor langt et Liv det foreliggende Endringsforslag faaer, idet det er rimeligt, at det vil bøde en hastig Død paa samme Maade som det forrige, skal jeg dog tillade mig at tale for det. Det forekommer mig, at vi dobbelt maae paa- skjønne, at den gamle Hædersmand har stillet dette Endringsforslag, naaget han ikke er en Under af det deri omhandlede Landsting, fordi han dermed aabent og klart har givet tilkjende, at Grundloven af 5te Juni 1849 og Valgloven af 16de Juni s. A. er Indskriften paa det Banner, hvorunder han kæmper. Jeg bilder mig ikke ind, at det er noget Nyt, jeg siger, men jeg skal dog tillade mig at fremsføre her i det høie Thing og ligeoverfor mine Vælgere de Betænkkeligheder og de Fæer, som vi frygte vilde følge af Indførelsen af et Landsting efter det Udkast, som foreligger. Efter det Kjendskab, vi have, nære vi nemlig den Frygt, at de Valg, som vilde udgaae af de deri foreslaaede Valgrupper, eller som man har kaldt og vel ogsaa kan kalde dem masserede Klassevalg, vilde blive skadelige for den frie, folkelige og kirkelige Udvikling, der er begyndt saa godt her i Danmark. Vi nære den Frygt, at de Mænd, som bleve valgte paa denne Maade, vilde modstaae de Frihedsbevægelser, som have begyndt at gjøre sig gjældende, og som ville vedblive at gjøre sig gjældende og trænge paa. Vi have ligeledes ondt ved at forliges med det andet nye Element, der kommer ind, nemlig de 12 kongevalgte Medlemmer, thi Hans Majestæt Kongen har jo det store Nei i Baghaanden, som han kan sige til enhver Lov, og det forekommer os ganske forunderligt, at der i en Folkeforsamling skal være, om jeg saa maa sige, 12 fødte Neier, som Hans Majestæt Kongen skal have der, saaledes at der, efter som vi opfatte Sagen, skal sidde 12 Medlemmer, som maae eller i Almindelighed vilde gaae med Regjeringen igjennem Thyt og Tyndt. Skulde det altsaa stee, at vi engang fik et frihedsffjendst Ministerium, er det aabenbart — og det er

det, vi frygte for — at enhver Frihedsbevægelse vilde finde en bestemt og afgjort Modstand i Landstinget. Deraf kommer en anden Frygt, vi nære, nemlig den, at naar dette Forslag ikke førte til den forønskede No, om hvilken man har talt og skrevet saameget, men tværtimod til en stærk Brydning mellem de to Thing, Landstinget og Folkethinget, vilde de Herrer, som nu have Magten, indstrække den og gjøre den gjældende ogsaa for Folkethingets Vedkommende ved ligeledes at indstrænke den almindelige Valgret dertil, vilde de, ligesom de nu søge at indstrænke det menige Folks Ret med Hensyn til Landstinget, søge ogsaa at indstrænke den med Hensyn til Folkethinget. Jeg skal dernæst tillade mig en almindelig Bemærkning. Da denne Sag blev forelagt, samt ved dens første Behandling, blev det indstærpet os af den ærede Førsteminister og den ærede Kirkeminister, ligesom det stadigt bliver indstærpet os, der efter vor Overbeviisning staae paa Neiets Side, at vi skulde holde os strengt for Die, at Stillingen er den, at vi have 2 Forsamlinger med 4 Kamre, og at vi saa at sige have 2 Grundlove, Grundloven af 5te Juni 1849 og den af 18de November 1863. Jeg tillader mig at troe, at vi ogsaa holde os dette for Die, men netop derfor mene vi, at den eneste eller den bedste Maade, hvorpaa vi kunne komme ud af det Uføre, hvori vi ere komne, er at holde ved det Faste, Grundloven af 5te Juni 1849, og vi antage, at det efter den Ulykke, der er gaaet over Danmark, maa være saameget lettere at komme forbi de store Vanstieligheder, som man optaarner, og som ere optaarne, og at komme tilbage til det Oprindelige, til Grundloven af 5te Juni 1849, saaledes at Rigsdagen kan blive gjenindsat i sine grundlovmæssige Rettigheder. Vi troe, at disse Vanstieligheder efter de Ulykker, der ere overgaaede Landet, ikke ere saa besværlige at komme over, som de gjøres til. Den ærede 3die Landstingsmand for 1ste Kreds (Madsen) ubtalte sig forleden paa en Maade, som vistnok maatte forbause Mange, om Forholdet mellem Hjertet og Forstanden og stiftede mellem begge disse. Det seer maaste noget underligt ud, men jeg skal dog tillade mig at erklære mig uenig med ham i denne hans Opfattelse. Jeg